

Sygn. akt I PSKP 2/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko Z. Spółce Akcyjnej w C.

o zapłatę diet,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 grudnia 2022 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej

z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt VI Pa 96/19,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania
i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. K. (powód) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od C. S.A. w C. (pозwana) kwoty 25.201,42 zł tytułem diet z odsetkami ustawowymi od 1.07.2016 r. oraz zwrotu kosztów postępowania. Pismem z 22.02.2019 r. powód rozszerzył

żądanie pozwu do kwoty 36 406,50 zł i żądał zasądzenia tej kwoty na swoją rzecz wraz z odsetkami ustawowymi od 1.07.2016 r. i kosztami postępowania.

Wyrokiem z dnia 24 września 2019 r. Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej zasądził od pozwanej na rzecz powoda J. K. kwotę 36.164,52 zł, oddalił pozew w pozostałym zakresie oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Pozwana zaskarżyła wyrok Sądu pierwszej instancji apelacją w części zasądzającej na rzecz powoda należność z tytułu diet przekraczającą kwotę 4235,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 lutego 2020 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia co do kwoty przekraczającej pierwotne żądanie pozwu (to jest 25.201,42 zł).

Wyrokiem z 25 czerwca 2020 r., VI Pa 96/19 Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w części w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 35.294,49 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, oddalając w pozostałym zakresie powództwo oraz zmienił punkt 5 w zakresie kosztów postępowania, a w pozostałym zakresie oddalił apelację pozwanej.

Pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną: 1) pkt 1a) w części zasądzającej na rzecz powoda roszczenie ponad kwotę 25.201,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie; 2) pkt 1 b w części zasądzającej opłatę sądową od tej części roszczenia, która powinna zostać oddalona, 3) pkt 3 w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., przez nierozpatrzenie zarzutu przedawnienia części roszczenia powoda podniesionego przez pozwanego na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 lutego 2020 r., co miało istotny wpływ na wynik sprawy oraz naruszenie art. 291 § 1 k.p. i art. 292 k.p., przez ich niezastosowanie i zasądzenie przedawnionego roszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego okazała się zasadna.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że powód pierwotnie wniósł o zasądzenie kwoty 25.201,42 zł tytułem diet. Pismem z 22 lutego 2019 r. rozszerzył żądanie pozwu do kwoty 36.406,50 zł. Podczas rozprawy apelacyjnej 6 lutego 2020 r., pozwany podniósł zarzut przedawnienia „co do kwoty przekraczającej pierwotne żądanie 25.201,42 zł” (k. 484). Skoro zarzut przedawnienia może być zgłoszony dopiero w postępowaniu apelacyjnym (wyrok SN z 19.08.2004 r., V CK 38/04, I C 2005/3, s. 54, z glosą A. Niedużaka, PS 2005/10, s. 130; tak również J. Górowski, *Zarzut przedawnienia w procesie cywilnym* [w:] *Ars et usus. Księga pamiątkowa ku czci Sędziego Stanisława Rudnickiego*, Warszawa 2005, s. 133 i n.), to ocena tego zarzutu odbywa się w granicach stanu faktycznego sprawy ustalonego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji (w odniesieniu do okoliczności istotnych dla zastosowania przepisów o przedawnieniu). Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, by Sąd drugiej instancji w jakikolwiek sposób odniósł się do tego zarzutu, mając na względzie ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie wiadomo więc, czy zarzut ten został uznany za niezasadny, ponieważ do przedawnienia nie doszło, albo czy podniesienie tego zarzutu stanowiło nadużycie prawa ze strony pracodawcy. Tym samym zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli kasacyjnej z punktu widzenia art. 291 § 1 i art. 292 k.p., skoro przepisy te nie zostały zastosowane mimo podniesienia stosownego zarzutu przez pozwanego.

Natomiast niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., ponieważ nie są to przepisy procesowe, którym można uchybić w sposób opisany w podstawach skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as
al]